

Vážení senátoři,

jak je pštroší politika zrádná, se přesvědčil v osobním životě nejeden z nás. Zhoubná je i pro celek, národ, pokud se k tomuto způsobu chování uchýlí většina. Mlčící většina a v konci již nezáleží, zda nezájem o věci veřejné pramenil z neochoty jít se svou kůží na trh, či z neschopnosti domyslet, co takovýto postoj předznamenává.

Říká se, mlčení je souhlas a dlužno říci, že v politice, v neochotě projevit svůj nesouhlas s tím, kam se společnost díky partikulárním zájmům jednotlivců, toho času u moci, ubírá, je mlčení jevem velmi nebezpečným. Zvláště tehdy, jsme-li na samém počátku budování skutečně demokratického státu, ve kterém právo celku není nadřazováno nad právo jedince.

Žijeme sice již v 21. století, nežijeme v době obrozenecké, přesto si myslím, že pojem vlastenectví v čistém slova smyslu nevyčpěl. Cítím se být příslušníkem tohoto národa a nechci proto být pouze součástí mlčící většiny. Cítím spoluodpovědnost za věci veřejné, a proto velmi citlivě reaguji na vše, co se odehrává na politické scéně. Jsem zvláště velmi znepokojen faktem, jakým způsobem, a z mého pohledu velmi necitlivě i závažně zároveň, došlo k omezení šíření informací, k omezení svobody projevu, speciálně k zásahu do práce investigativních novinářů. Z pohledu vývoje demokracie v tomto státě považuji tento krok za velmi nešťastný. Nejen s ohledem na skutečnost, jakou podporu našel tento zákon u příslušníků všech politických stran v parlamentu zastoupených, ale zarazila mě i velmi rychlá souhlasná reakce prezidenta republiky. Myslím, že jde o skutečnost velmi vypovídající a je důvodem k hlubokému zamyšlení.

Jistěže není novinář jako novinář, vše je o svědomí jedince. Je pochopitelné, že osoby veřejně činné mohou mít negativní zkušenosti s reportéry bulvárního tisku, ale jsem názoru, že v tomto případě bylo s vaničkou vylito i dítě. Účelově, na úkor nás všech, z důvodů čistě osobních.

Není mi lhostejné, v jakém státě, s jakou mírou svobody prožiji zbytek života já sám a vím, že jsem svým dílem odpovědný i za celek. My všichni jsme odpovědní. I tím, jakým zprávám dáváme přednost, zda seriózním, či bulvárním. I tímto podáváme zprávu o sobě, jací jsme. V dobách nepříliš dávno minulých jsme u podobných příležitostí masově zásobovali naše vrcholné orgány souhlasnými či nesouhlasnými rezolucemi – samozřejmě vedeni otcovskou rukou strany nejmoudřejší. Tato doba je již však pryč a je pouze na naší a nyní již pouze osobní odpovědnosti, aby se znovu nenavrátila. Nenápadně. A jde o to, abychom reagovali na každý krok, který by tomu mohl napomoci. A hlavně včas, než lavina nabude na síle a rychlosti.

Nesouhlasím se zákonem, zasahujícím do mé svobody znát pravdu a proto se obracím na ty z Vás, senátoři, kteří sdílíte podobný názor a chcete iniciovat ve spojitosti s tímto zákonem ústavní stížnost, s žádostí i prosbou zároveň – nenechte se odradit nesouhlasnými reakcemi svého okolí.

Napsal jsem tento dopis nejenom z potřeby vyjádřit se k dění, které se mě bytostně týká, ale i proto, že vím, jak důležitý je pocit sounáležitosti, povědomí opory ze strany veřejnosti.

Považuji tento dopis za věc veřejnou, a proto jej vyvěsím i na svých webových stránkách www.povidanisjanem.cz.

S úctou

Ing. Jan Konfršt

Vyšetice 28,
391 43 Mladá Vožice